

וכיתבו אל הארץ ונטעם כל-ען מאכל עיר, 6, ח

יב' הַזָּקָה בְּרִי סִימֹן פֶּתֶח : (דטרם ט.) אֶלְעָמִים
עַלכָּה. וְכֵי אֲפָרֶר לְבָשָׂר נְדָם לְהַלֵּךְ אַסְרָה קָדְשָׁה בָּרוּךְ הוּא, אָתוֹ שְׁכָתוֹב בָּו:
(טלטט ט.) בְּבִים דְּרָכֶךָ שְׁבִילֶךָ בְּמִים רְבִים, וְאַתָּה אָוֶר: אֶתְהָרִי ה' אֱלֹהִים
מְלֹכוֹז (וברים סס. טט) זָבוֹת תְּדַבְּקוֹן, וְכֵי אֲפָרֶר לְבָשָׂר נְדָם לְעַלְוֹת לְשָׁמִים
קְהֻדָּקָב בְּשִׁיכְנָה, אָתוֹ שְׁכָתוֹב בָּו: (סס. ט ט) זָכִי ה' אֱלֹהִיךְ אָשָׁא כָּלָה/
וּכְתִיב: (גניאל ט) קְרָבֵיהֶשׁ שְׁבִיבֵיהֶשׁ דִּי נָר, וּכְתִיב: (סס. טט) זָהָר דִּי נָר נָדָר
וּפְזַק מִן קְרָמָהִי, וְאַתָּה אָוֶר: זָבוֹת תְּדַבְּקוֹן!! אֲלָא מְתַחַלָת בְּרִיטוֹן שֶׁל
עוֹלָם לֹא נַעֲשֵׂק מְקָדְשָׁה בָּרוּךְ הוּא אֲלָא בְּמַפְשָׁע תְּחִלָּה, הָרָא הָאָדָם כְּתִיב:
(כטשא-ח) יְמַפְשָׁע ה' אָלָהִים גַּם בְּעֵדָן, אֲךָ אַתָּם כְּשַׁגְכִּיסִּין לְאַרְצָן לֹא תַּחֲטַף
10 אֲלָא בְּמַפְשָׁע תְּחִלָּה, הָרָא הָאָדָם כְּתִיב: כִּי הַבָּאוֹ אֶל הָאָרֶץ גַּוְשְׁתִּים כֶּל עַז
מְאַכְּלִים:

(סב) ויעחק כא מבוא. כמו באכה סדומה (לעיל י. ט), ויעחק באותו היום שכא העבר כא מבאכה של חבר לחי ראי. שהרי יעחק יושב בארץ הנגב שם כאר לחי ראי כדרכ' על העין כדרן שור (לעיל ט ז) וכות' ויטע שם אברהם ארץ הנגב וישב בין קדר ובן שור (לעיל כ ט) ולפי שבא שם ביום ההוא ולא היה יודע מה היו עוזרים פולטים שלו [שהיה נוטע גנות ופרדסים].
(סג) (וילך) [**וילך**] יעחק לשוח בשדה, כדרכ' וכל שיח השדה (לעיל כ ה), ככלומר לטעת אילנות ולראות ענייני פועליו. ואז בחיותו בשדה ראה גמלים באים והלך לקראותם לדאות אם הם גמלי אכוי שהוליך העבר.

אבות הרבה נתן
טשחא ב פרק לא

אם הותה נשעה בתוך יזר ויאפרו לך הר' כל המשיח. בוא ונטעו את הגטעה לאח'ב צא והקילנו ה').

אליעזר ואמר רבי אבא אין לך מושך
חנן ופיריכם החטא לעמי ישראל וגדי.

מגולה מוה. **טרג'יוֹן** ז' א' **אָנוּ**
 כטמךן מוץ יכלל פריס צען יפה
 לו יקיכ' פַּחַד ווּז' לך מוגול
 ייסכ' **אַמְּנָה**

ונע. ולכלך שאין איז חסנה כלום, שנאמר ארין אשר לא במכנסות תאכל בה לחם לא תחסר כל בתה. עיקר הדרב הוא להזכיר, שהמעלה השלמה ישירה לראיין זוכת בת ע"י איז, שייהי במדרגה כוואר שלא די שכנים של עשר ומתרוח לא יזק להם לשילוחם הרוחני האמיתי, כי"א יוסטו על ידם אומץ בשילוחות ודרכ ד' הישרה. ומהטוב הגשמי ובא אל הרוחני,

בָּכְרֵב כִּי אֲתָי רַבִּין אָמֵר, אַיְלָן אַחֲרָה הִי לְלִינָאִי המלָךְ
בַּהֲרַת הַמֶּלֶךְ שָׁחוֹן מַוְידִין מִמְּנוֹ מִסְּהָה גּוֹלוֹת מִגְּן
כְּבוֹרוֹת בְּחַוּשׁ, הַהֲעָרָה גּוֹלָה מָה בְּעֵנָן יְשֻׁבָּא", שְׁרָאוּ
לְהַשְׁׂתָּדֵל בְּכָל דָּרְכֵי הַכְּלָלָה וְשַׁכּוֹלָם בְּכָל מִזְמּוֹת שָׁוֹב אַיִלְלָה.
שְׁגָם בְּדָבָרִים הַטְּפִילִים לְעִבּוֹתָה וְהַאֲדָמָה כְּמוֹ גִּדְעוֹן יוֹנָה, גַּיְבָּה
אֲשֶׁר שִׁישָׁלָה דִּי בְּרָכָה, גּוֹלָה, וְגָם מָה יִמְצָאוּ רַבִּים חַיִּים יָדָם
בְּכָבוֹד אֶרְץ אֲשֶׁר דִּי דָּרוּשׁ אֶוְתָה. עִכְּ הַיִּי לְנוּ לְשָׁלַׁחַ הַדָּרָן
הַמְּפֹוֹרָאָר וּרְכִיבָּו הַבְּרָכָה שְׁנַתְּבָרְכָה הָאָרֶן בְּגִידּוֹל הַיוֹנִים, שָׁחוֹן
עַנְּפָק טָפֵל וְרוֹה בְּיִשּׂוּבָה של זָאָרֶץ, וּמְמָנה נְלָמָד לְדוֹרוֹת לְאַחֲרָה
בְּכָל סְעִיפֵי הַמְּחַיִּים וּבְכָרְתָה דִּי תְּחִי גַּם עַלְיָהָם, הַכָּל הוּא בְּכָל
מִזְוֹן יְשֻׁבָּא אַיִלְלָה הַחֲכִיבָה אָזָד, שְׁהָיא סִידָר לְכָל הַאֲשָׁר הַתְּכִילִיתִי.

וכי אצומו هل כהן ונור. ב' מנות נקחנו כהן ט' נזירות כהן ט' ז'

הומלים בכל מפלון למלן ודרמה וכור ז' גיטוט כל בן מהכל נטמת. חמיין. י' נמכוג ראי שובל:

(ח) כי תנווא אל האָין וונעומַה. אָדָר להַס הקבָּיה לִישָׁאָל אָעֵם שְׂמַחְתָּאָז
אותה סְלָאָה כל טוֹב. לא האָטָמוֹ נְשָׁב וְלֹא נְטָעָנָא אֶלָּא דָא זְהִיר
בגְּטוּתָה שְׁנָאָמָר וּנוֹפְעָתָה כָּל עַן טָאָכָל. בְּשָׁם שְׁנָכְנָתָה וּטְאָחָתָה גְּמַשְׁעָתָה
שְׁנָעָנוּ אַחֲרִים אֲפָתָה חַזְיָנוּטָעִים לְבִנְיָה שְׁלָא יָאָרָא אָדָם אַנְיָן וּקְרָבָה
גַּם. שְׁנָאָמָר אַנְיָן חַי סָה אָנֵי עוֹמֵד מִתְּגַעַן לְאָוֹתִים לְמַהְרָה אַנְיָן טַה.
גַּזְעַת הַכָּל עָשָׂה יִסְהָעָה מִן אֶת הַעוֹלָם כְּחֵבֶב חַטָּר וְאַזְעַט
בְּזַעַט אַלְלוּיָה שְׁהָקְבִּיה הַעֲלִים. מְלָנוּ שְׁלָא אָדָם דָמָר תְּחִתָּה לְאַזְהָה אָדָם
בְּנָה וְלֹא צָעַז שְׁחוֹתָה אָמָר לְמַהְרָה אַנְיָן. סְתָמָה אַנְיָן עַמְּרָה וְמַתְּגַעַן לְאַתְּרוּתִים
לְפִיכָּךְ תְּלִילִים הַקְּבִּיה מְלֹאתָה של. בְּנֵי אָרָם אַתָּה יְהָה שְׁוֹרָא אָרָם בְּנוֹה
וְהָיָה לְאַנְיָן לְאַנְיָן וְכֵה. לְאַתְּרוּתִים.

"רבנן בן זכאי היה אומר: אם היתה נתיעה בחור ידק, ויאמרו לך: הרי לך המשיח! בוא ונגע את הנתיעה ואחר כך צא ובברךך".

בדברים קצרים, מציג רבן יוחנן בן וכי את הבבואה העתidea לההדרש בסוף הгалות, בעת שחתגי החטויותו שישראל לתחיה כאשר חנוך גנטיעה בתוך יידך!⁵
פעלן החיה עביזומן, תחביב לפניו או השאלת המהומה: "הנה מתפרק ובא המשיח"!⁶ מה לנו ל��ונתו זו שבחולין, לעבוזה אמרה, לאלאת קרען וכו' למשעים חרמיטים פועלוטם, "הרי לך משיח"—אורו של עולם והיוו ביראות ה'⁷ רוחניות נפלאה? מי ראה צואת? מי שמע כלאה?⁸ התגובה הספוגונתית לקראותו עלולה להיות — בורוקת הגנטיעה, בביטול ובולול במועשים החורימות הפעוטים, המתגמדים ליפוי דבר הדול: "משיח"—ונגה לעונתם רבן יוחנן בן זאי:
"רבנו וועש את הגאנטען, אונחר בר אס וויליאו".⁹

שפועל עם אל-יבאו ויטול שברן.¹⁹

30 נשים לא, השכר יושם דוקא מ"ר ראש התורים" – מאותו מקום ממנו באה
בשותות רגלי המבשר¹⁹, גלווי העומדות על הריו ישראל, המגניבים את
חרוותיהם לשראל שררבו לבוא.

בדרכ נסיעתו לאאי כתוב לתלמידו הගיר יהושע השיל בעל "מצמיה ישועה". והכיבע את משאלתו והכמהות :

“יזכני השית’ לנטוע במו ידי עצי פרי בסביבות ירושלים, לקים:
כי תבואו אל הארץ ונوطעם, בסוד ‘היקף המוגלה’.”²²

תנא אמר רלה זית ר' יוסטן אין שומען לו מאי טעמא אמר רבי יוחנן משומש ישוב ארץ ישראל אמר ר' יומיה כנו דא צרכיא רכה ? (ב) 34, 55

ל' פראט ר' יומן נג' סיינו הומיליס
לומה ממקורה: ט' ט' ט' ט'

קְפָח אַמְתּוֹס יִצְוֹב סָלָרֶץ • סָמְעָס כְּתַבְמִינִי (16)
זה פָּנָג נָטָע מִמְּהֻלָּה וּמִסְּטָמֵן

צְהֻרָּא בְּלֹא הוּא בַּכְּלִיקָּעָ חֵי אֲפָגָן צְהֻרָּא

[שם] רבי חנינא בר פפא רמי כתיב הירושע ב' (לכן אשוב)
[גוגי]" וכתייב (דברים יא) "ויאספת דגן ותירושן ויזהרן".
ישראל עישין רצינו של מוקם, כאן בזמן שניין וישראל עשו
תיר' "ויאספת דגן וגו'" מה ה' תל', לפ' שנאמר (הורשע א) "ל"
זהות מפרק' יכול בבריט ככתבן, תיל "ויאספת דגן" (נהוג)
דרך ארץ דברי רבי ישמעאל. רבי שמעון בן יוחאי אומר וריש
בשעת חירישה וזרוע בשעת זורעה וקוצר בשעת קצירה ודיש
בשעת הרוח תורה מה תהא עליה, אלא בזמן שישראל עשו
מלך אתן נעשית על ידי אחרים שנאמר (ישעיה סא) "זעמה
[גוגי]" ובזמן שניין רצינו של מוקם מלacaktır
שנאמר (דברים יא) "ויאספת דגן", ולא עוד אלא שמלי
על ידם שנאמר (דברים כח) "ויעבדת את איויבור". אמר מר
הרבינו יונה ז"ל כי רשותו בראשה ז"ל עלתה ו...
...וישנו עלייה זורה (וורהה טשו) ברשב"ז ולא עלתה ו...
...וישנו עלייה זורה (וורהה טשו) ברשב"ז ולא עלתה ו...

מִכְכָּרֶת

[ה] אם תקונת האדם מצד עצמו ראוייה היא להיות עוסק תמיד ורק במושכלות בלבד הפסק, והשימוש בעניינים מעשיים מהה ל' רך להכרה והם למטה ממעלהו הטבעית, או שמאז תקונת האדם הוא מOURCEן מנותיות מעשיות ועינויו, והעסק במעשיים חמריים, אם הם לפ' המדה, הם לא רק מצד הכרה כי"א משלימים ג"כ את תקונתו על פי טבעו, הוא דבר ראוי להסתפק. וכזה חולקים רבינו ישמעאל ורשב", דריש ס"ל שהעסק החטמי בעין אין לפ' תקונת האדם, על כן הפסק שבא, אם הוא רק בודך עריא לעניini דורך ארץ, אין להסביר להסרה כ"א להשלמת האדם כפי טבעו, ע"כ משפט התורה היא להיות מהיג בהם מנהג ד"א. ורשב"י ס"ל, שמלעת האדם לפי טבעו האמתי ראוי להיות כ"כ נעללה, עד שלא תשבע נפשו מהתגען רק על שלימוחו השכליות. ומהקרוא כתובו "לא ימוש ספר המתורה הזה מפני" הוא נאות לפי טبع האדם השלם שלא נתקלקל בהטאה. ע"כ ראוי להדריך חמיד את עצמו וזהו לבא אל מעלה האדם השלם, ומה שאי אפשר הדבר, בין לפי ההכרחיהם החיצוניים בין לפי החשלה הפנימית שנעשה כהה מרוב עבירות העין. איןו בא כ"א מהחרון השלמה. ובשהלמן של ישראלי מלאכתן נעשית ע"י אחרים, והם מצד עצם כל ישות וחויפות להיות עסוקים תמיד בידיעת התורה. לדעתם אם ד' ודריכו.

ורבי ישמעאל לקח לדאי' הוכנת האדם, שתצker נפשו אם יתמיד רק במושכלות, ולא יחלף העסוק במעת זמן ג' בעסקי החברה. א"כ ראי' שכונת ההשלמה של האדם תובעת ממנו ג' העסוק המשען. ורבי שמעון ס"ל שוגם זאת הוכנה באה רק מחסרון מושבע שנמיישן הרבה באדם, עד שקשה לו לקבול רוב הטوبة הרואה לפ' מעלהו, שהיה "ותחסרונו מעט מלאהיהם". ע"כ ההשודלות המחויבת היא להסביר את האדם אל מעלהו בכל עז, ואז ישכיל כי הוא באממת ראי' לך ודעת לנפשו געט².

ט' ט' ט' ט' ט'

קסח שטף נהר את יתיזו והמכור וortho לעצם. ובו ב"ס
 א' שטף הנהר יתיזו ושתלן בתוכה שדה חבירו, ואמר ר' בר-ארץ ישראל א' (ב') משםו ישוב הארץ באלע עמדר
 [ג'] [כגין] דילויים מפניות נל' זו (ז) לולק הפקות בעל השם
 לשלה שיטס ולאדרש שלשה שיטים הכל לבעל השם (ה)
 דמיוחרים (ו) כמו שהיו שיטים מטהלה בשיטוף הנהר (ז)
 (?) הכל לבעל הדרקון (ב') כיריך ז' (ז)

מן דמתן ותמים טרחה זו רורי יטען קמאריס נסדרו כמו שקבעם מומלץ מה'ג' כ' ג' קיימת הולרטס כמו ליל' גאנט מומלץ. ומושו חס בס מלה קהר בונחין:

וְכָל־עַמִּים - מִגְּנֹבֶל עֲלֵיכָם

דומהה נסמי' תנין. נטענתי ממי' ספַּחֲדָה צוֹלָא צהָל לְמִגְן רְכָבֶן רְכָבֶן.
בְּמַעֲשֵׂה רַב כִּי־לְבָרֵךְ וְמוֹקֵם קָרְבָּתְנוּ כְּלָבָבֶן וְלָבֶן עַל־תְּהָבָבֶן.
צִדְסָה מְגֻלָּה אֶת־לְבָבֶן כְּלָבָבֶן וְלָבֶן כְּלָבֶן מְמַטְּדָה מְדָה מְדָה
בְּתַפְזָן נְעַמְנָטוֹז וְזַדְעָה עַמְנָטוֹז צְדָה מְדָה מְדָה לְבָבֶן לְבָבֶן
כְּלָבָבֶן מְלָמָגְדָּלָה צְבָטָה קִיטָּוָה סְלָמִיקָה אַמְנוֹמָה כְּלָבָבֶן
לְחוֹאָלָה כְּכָל מְלָמָגְדָּלָה צְבָטָה קִיטָּוָה לְעוֹמָה עַלְמָה לְעוֹמָה
צְנוּנוֹר אָתָה כְּמַכְלָה לְבָבֶן זַדְעָה כְּמַחְלָה לְעוֹמָה עַלְמָה לְעוֹמָה
כְּיַי נְהָמָה צִדְוָה מְכָרְבָּה דְּבָרָה וְדְמָדָה. מְכָלָן וְלְבָבֶן טְוַקְפָּה דְּבָרָה
תְּלִמְזִידָה שְׁמָמָה בְּמָוֵי נְלָמָדָה דְּבָרִי קָמְנָלָה כְּמַי לְבָבֶן מְקָרְבָּה וְקְרָפְטָה
וְדְגָךְ לְבָבֶן צְלָלָה נְרוֹזָה פְּלִימָה וְעַל אֶת־זְמָנָה סְתָמָה וְתְּקָפָה דְּגָךְ
יְקָוָן הַיְיָ וְלְבָבֶן פְּלִימָה סְלִילָם מְקָסָה מְלָא וְכָלָלָה תְּלָמָדָה לְבָבֶן
וְזָמָה צְוָה נְרִין כְּמָרְלָה סְלִילָם מְקָסָה מְלָא וְכָלָלָה תְּלָמָדָה לְבָבֶן
תְּפִלְיָן וְמַגְנִי צְהָלִי שְׁמָקָק צְמוֹלָה סְגָן הַיְיָ יְמָנָה לְבָבֶן
וְקְרָבָה לְבָבֶן. קְרָבָה לְבָבֶן קִיטָּוָה צְבָטָה יְמָנָה קָמְלָלָה
עַמְקָק סְמוֹסָה וְסְפָלָה לְבָבֶן. קְרָבָה לְבָבֶן קִיטָּוָה צְבָטָה
צְכָלָל מְלָא הַצְּבָלָה מְפָחָלָה צְשָׁוָה צְזָנָה צְזָנָה וְכָל צְמָרָה
יְקָוָן וְקָרְבָּה נְעַדְתָּה סְרִוְצָה מְדָה דְּבָרִי לְכָבָבֶן וְעַיְיָ הַמְּקוֹמָה
כְּתוֹרָה זְמָתָה קְרוּבָה קְדוּמָה מְכָסָה הַמְּקוֹמָה קְצָמָלָה וְחַלְיָה
צְבָבָה הַלְּבָבָה צְחָלָה וְכָלָלָה וְסִיטָּה גְּנוּמָה בְּצָבָבָה צְלָמָה
הַפְּרָה הַלְּבָבָה צְרָמָה הַלְּבָבָה מְעַט דְּסִיטָּה רְכָבֶן וְחַגְרָיו
סְבָלָן וְהַבָּה נְסָוָה צְבָבָה כְּבָר וְלְבָבָה הַיְיָ פְּקָל דְּגָנָי יְקָוָן הַיְיָ פְּרָה
קְרָלָלָה. (הַמְּמוֹגָה סְטוּמָה נְעַזְבָּה קְרָבָה בְּלִינְגָה לְבָבֶן נְעַזְבָּה :)

וְרֹא יְהוָה כִּי־בַּעֲשֵׂךְ תְּבֻנָּתְךָ
וְמִצְאָתְךָ קָוָתָה רָוחַ בֵּין בְּתוֹתֶךָ וְחַכְמָתֶךָ, בֵּין בְּעַמְלָמֶךָ
בְּחֵי הַחַבְרוֹתָה וְכְשָׂרְוֹן הַמְעָשָׂה. כְּרֹבֶשׁ וְלֹא עַלְמָה
בְּדִים, כִּי יַדוֹ כִּשְׁרוֹנוֹתֵיכֶם מִסְבַּת הַחַתְנָגְדוֹת
הַפְּנִימִית שִׁמְצָאוּ בְּנֵנֶשֶׁם מִעֲסָק הַעֲיוֹן וְעַבוּרוֹת הַשְּׁכָל
הַבְּלִתי מִתְחַלֵּף בְּעֵסֶק גּוֹפֶנִי, מַהְוָה אַנוּ וְרֹא יְהוָה
טָבָע הָאָדָם הוּא־דָא־לְהַתְנִגְגָּה־בְּמִדְתָּה דָא־עַם הַתּוֹרָה
כְּמִדְתָּה רָبִי יְשֻׁמְעָלָל, וּמוֹדְחָרֶשׁ רְלֵבָרִי שְׁמַעוֹן הִיא לְפִי
מִעְלָתָם הַמְעוֹלִים שַׁבְּאָנָשִׁים שָׁהֵם לְמִעְלָתָם טָבָע
הַאֲנוֹרֶשֶׁ, שְׁלָהָם יִאֲתֵה לְהַתְנִגְגָּה לְפִי מִעְלָתָם טָבָע
רְבָמָמוֹת נְפָשָׁם וְלֹא לְזָדָת מִעְלָתָם בּוֹדָא.

מִתְּבָרֶךְ יְהוָה

(2)

מגוז שיחות ר宾ין, יומ העצמאות תשל"ג.

"מדינת ישראל היא התרבות הקץ המגוללה. בוגרתו שנודעה כתוב: 'אם אמר לך אבא: אין לך קץ מגוללה מהז', שנאמר: ואתם הרוי ישאל ענופכם חוננו פריכם תשאו לעמי ישאל כי קרכו לבוא. אין זה סתם קץ שווא גלי, אלא אין לך קץ מגוללה מהז'! זו פה מקומות מסתכנים, שבמה שרצה הכלליה והקדחת. בפתח תקווה, בקריית אתא, בנתניה, באשקלון, באשקלון, אידיאפישר היה להחישב. ובעשו, ברוך השם, ובוינרשלעווילום התהפיים אוננו עם הארץ הוזאת. יאוזם הרוי ישאל ענופכם תחנות ופריכם שאו. אוקישראול ווונגת פירוחה בעין יפה. וזה צד אידי זה... שני: כי קרכו לבוא — קיבוץ גלויות. פלאי הפלאים של קיבוץ הגלויות שמאופיינך כל הסיבוכיס..."